

delijk zijn slaapvertrek kon opzoeken. Hij was moe en hij had een massa moeten schrijven. Voor het eerst van zijn leven, begreep hij, dat de schoonste idealen ook hun keerzijde hebben. En al had hij voor de noodige boekhouders gezorgd, die de omvangrijke hoteladministratie moesten voeren, de handteekeningen waren in ieder geval voor zijn rekening en juist handteekeningen maken vond hij het meest tijd-roovende karweitje.

Juist toen hij zijn kamerdeur wilde openen, hoorde hij lawaai in een der zijgangen. Hij liep op het geraas af en plotseling zag hij een der kamerdeuren, en wel deur 143 openmaken. Tot zijn schrik herinnerde hij zich, dat hij de kamers 142 tot 145 aan de familie Vanbibber had afgestaan, maar zijn schrik ging in ontzetting over, toen hij een man in een kleurige pyama als het ware op de gangmat zag springen en hij papa Vanbibber herkende.

„Een schandaal! Een groot schandaal,” riep deze luid, zijn armen als molenwieken zwaaiend en onbegrijpelijke gebaren met de wijduit gespreide vingers makend. Hij danste van woede in het rond en een van zijn sloffen schoot met kracht tegen Tuppie's verbaasd en onthutst gezicht.

„Zoo, ben je daar, akeligheid!” schreeuwde de dansende heer Vanbibber en hij kwam dreigend op Tuppie af. „Een schandaal, een ruwe studentenstreek, maar ik zal er werk van maken! Het zal je heugen, waarde heer!”

„Maar... maar...” beefde de nieuwbakken hoteleigenaar. In zijn benauwdheid raapte hij de pantoffel op en bood haar den ander aan, doch deze sloeg in zijn woede het nuttige schoeisel veertien voet verder de gang in.

Op dat oogenblik kwam een andere figuur in de gang, met name mijnheer Vanbibber's ega in een excentrieke kimono. Ook zij maakte onbegrijpelijke bewegingen met armen en handen en tusschen huilslierten in, snikte zij: „Houd je toch kalm, wees toch bedaard, lieve! Ach, dat we zooiets moesten meemaken! Alles plakt en kleeft. Kijk eens naar mijn handen... Ach, lieve mannie, ga eens gauw naar Alice en Paul toe. Misschien zijn de stakkers al verongelukt...”

„Ik smeeek u...” hijgde Tuppie radeloos.

Een snerpemde kreet was het antwoord. Mevrouw Vanbibber, die den jongeman nog niet opgemerkt had, schoot met een achterwaartsche beweging in haar kamer.

„Politie!” schreeuwde haar echtgenoot: „tien jaar is niet genoeg voor jou, kwaaierekel. Mag jij oude menschen zóó iets aandoen?”

„Is er dan iets gebeurd?” slaagde Tuppie er in te vragen en hij trachtte den woedenden vader van zijn aangebedene te kalmeeren door diens handen vast te grijpen. Doch onmiddellijk trok hij de zijne terug. Een vreeselijk kleverige stof plakte op zijn vingers.

Andere gasten waren ontwaakt en verschillende verbaasde, booze, lachende, angstige en bleke gezichten staarden door de respectievelijke deuropeningen naar het tooneel van den dialoog.

„Help!” klonk eensklaps een schelle jongensstem en Paultje Vanbibber rende de gang op. „Mijn heele bed zit vol lijm, vader!” gilde hij. „Alles kleeft en plakt! D'r zat zelfs lijm in mijn glas en op de zeep. M'n heele nieuwe pyama is naar de maan! Hie-hie-hie!”

Hij begon te huilen, misschien niet direct van verdriet of wat ook, maar eerder door het feit, dat hij zijn vader in nêgligé midden op den looper zag razen.

„Houdt hem!” gilde hij, op Tuppie wijzende en negen hoofden door negen manlijke lichamen gevolgd stortten zich op hem. Het was een kluwen van menschen en terwijl papa en zoon Vanbibber zich radeloos van de lijm probeerden te verlossen, nam Tuppie een keurigen duik en glipte een kamer in, waarvan de deur juist langzaam open ging.

Hij viel languit op den gladden parketvloer, doch twee kleine handen tilden zijn hoofd op en hij staarde in het angstig vragende gezichtje van de zich in allerijl gekleed hebbende Alice.

„Gebeuren er ongelukken, daar?” vroeg zij, terwijl zij hem ophielp. Tuppie loosde een zucht, staarde naar de deur, keek haar toen in het lieve snuitje en haalde vervolgens zijn schouders op.

„Misschien...” zei hij langzaam; „maar vrees niets, je bent veilig. Ik zal je beschermen, Alice.”

„Een bende inbrekers?” vroeg zij anstig. „Ik weet het niet!” fluisterde Tuppie; „Maar toen ik het lawaai hoorde, dacht ik zoo... zie je... Ik was plotseling zoo bezorgd... voor... hm...”

„Oh, jongen... voor mij?”

Hij bloosde en greep haar hand. Toen richtte hij zich energiek op en liep met opgericht hoofd naar de deur. „Voor jou...” zei hij, even achterom kijkend. „Ja, voor jou, Alice... Mag ik je morgen... een vraag doen?”

„Oh, George...!!!”

„Zeg maar „Tuppie”, voortaan!” fluisterde hij en hij liep snel op haar toe. Het volgende oogenblik lag zij in zijn armen.

„Wil je, Alice? Wil je mijn vrouwtje worden?”

„Waar is de kerel?” kwam een stem uit de gang.

„Ja!” fluisterde het jonge meisje; „Heel graag, Tuppie... Ik houd meer van je dan ik kan zeggen!”

„Mijn liefste!” zei hij, met een devoten kus.

„Politie”, gilde weer een stem.

„Ik ben zoo bang, Tuppie!”

Maar Tuppie richtte zich trotsch en fier op. „Ik heb maling aan den heelen boel!” zei hij dapper; „dat hotel kunnen zij van mij cadeau krijgen! Nu heb ik jou, klein vrouwtje, en de rest kan mij gestolen worden. Maar blijf voor alle zekerheid zoolang op je kamer, dan ga ik eens kijken!”

„Laat mij niet alleen...” smeekte zij, doch hij stroopte zijn mouwen op en sloop naar de deur. Enkele seconden later rende hij de gang door naar de lift.

Tuppie's hotelideaal was inderdaad van korten duur. Tenslotte is zoo'n inrichting niet rendabel en wordt een hotel voor den rijksten man, zelfs voor een man als Tuppie, te kostbaar, wanneer er heelemaal geen gasten komen. Tuppie deed de heele zaak voor een appel en een zacht gekookt ei van de hand en toen de tragedie opgelost was en de Vanbibbers weer vrede met hem hadden gesloten, trouwde hij de lief-tallige Alice en trok hij zich terug in een snoes van een villa. Zelfs toen hij hoorde, dat die klevrige geschiedenis een kinder-achtige streek van den jaloerschen Tommie was geweest, die in de kamers van papa, mama en Paultje Vanbibber door een omgekochten hotelboy een groote hoeveelheid allerkleverige lijm had laten deponeeren, glimlachte hij, streek hij met de hand over zijn hart en zei zachtmoedig:

„Ik vergeef hem, want per saldo heeft hij Alice toch niet gekregen.”

DE DUURSTE. De hazewind, die op de groote honden-tentoonstelling in de Tuileries te Parijs den eersten prijs behaalde en die tevens de duurste van Frankrijk moet zijn.